

MISIJA MANAM TUVĀKAJAM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 10:25–37, 2. Tim. 3:16; Jēk. 2:17–22; Mt. 22:37–40; Gal. 5:14; Mih. 6:6–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Un tas atbildēja un sacīja: “Tev būs Dievu, savu Kungu, milēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.” (Lk. 10:27)

Mēs visi zinām pantu: “Tev būs Dievu, savu Kungu, milēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.” (Lk. 10:27) Tomēr mūsu mīlestība uz Dievu kļūst virspusēja, ja mēs sakām, ka mīlam Dievu, bet Viņam nepaklausām. Mēs domājam, ka mīlam Dievu, bet kā šī mīlestība atklājas mūsu ikdienas dzīvē? Mīlestība uz Dievu prasa pilnīgu mūsu sirds, dvēseles, ķermeņa un prāta nodošanos katru dienu. Ikviens var teikt, ka mīl Dievu. Mīlestības izrādīšana prasa apzinātas pūles. Pat ja milēt Dievu ir labi un svarīgi, Dievs arī grib, lai mēs mīlam citus, jo mūsu mīlestība pret citiem atspoguļo mūsu mīlestību pret Dievu, un tas notiek spēcīgā un ļoti reālā veidā. 1. Jņ 4:20 teikts: “Ja kāds saka: es mīlu Dievu, – un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar milēt Dievu, ko viņš nav redzējis?” Pāvils Gal. 5:14 arī atklāj, ka “visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: tev būs savu tuvāku milēt kā sevi pašu”.

Šajā nedēļā mēs mācīsimies, kā šie vārdi var tikt īstenoti mūsu dzīvē.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. novembrī.

Jautājumu jautājums

Kas mēs esam? Kāpēc mēs esam šeit? Kas notiek, kad mēs mirstam? Kāds ir mūsu galējais liktenis? Daudzējādā ziņā šie ir vissvarīgākie jautājumi, ko var uzdot mirstīgas būtnes – būtnes, kas zina, ka tās ir mirstīgas (austeres un vistas arī ir, bet tās to nezina). Lūkas evaņģēlijā kāds nāk pie Jēzus ar būtībā vissvarīgāko jautājumu.

Izlasi Lk. 10:25. Ko jautāja šis rakstu mācītājs un kāpēc? _____

Lai arī cik nopietns ir jautājums pats par sevi, Bībele skaidri apliecina, ka viņš nāca Jēzu kārdināt. Mēs zinām, ka reizēm cilvēki var nākt ar skeptisku attieksmi, pat neticību un varbūt pat nav nopietni domājuši savus jautājumus, bet vienalga viņus jāmēģina aizsniegt. Tieši tā Jēzus uzturējās pret rakstu mācītāju, kaut zināja, ka šī cilvēka sākotnējie nodomi nav patiesi. Tomēr rakstu mācītājam un klātesošajiem šis jautājums bija kā ievads, lai mudinātu izmeklēt katram savu sirdi. Pat zinot rakstu mācītāja motīvus, Jēzus viņu neignorēja un neparādīja necieņu.

Galū galā kurš jautājums varētu būt vēl svarīgāks par šo? “Ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvību?” Lai arī kādi būtu cilvēku reliģiskie rituāli vai prakse, aiz tiem stāv šis svarīgais jautājums. Kas vēl varētu būt vienlīdz svarīgi būtnēm, kuru dzīvība ir attēlota kā “tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist” (Jēk. 4:14)? Jo kas ir vienīgā mūžīgās dzīvības alternatīva, ja ne mūžīgā nāve?

Izlasi 1. Kor. 15:30–32. Ar kādu domu Pāvils šeit uzsver mūžīgās dzīvības svarīgumu?

Lai arī cik apšaubāmi bija viņa motīvi, rakstu mācītājs uzdeva svarīgu jautājumu, un Jēzus, būdams vienmēr modrs izmantot katru izdevību misijas darbam, izmantoja arī šo situāciju, lai aizsniegtu dvēseles.

Kā arī mēs varam būt modri un izmantot visas iespējas, kas rodas mūsu ceļā, lai liecinātu, pat ja apstākļi nav ideāli? _____

Jēzus metode un atbilde

Bībele mums atklāj, ka rakstu mācītājs nāca, lai pārbaudītu Jēzu, bet Jēzus zināja, kādi bija viņa nodomi. Patiešām, Dievs zina mūsu sirds ilgas un vēlmes labāk nekā mēs paši. Un mēs patiešām droši nezinām, kāda sirds un kādi motīvi ir tiem, kas uzdod mums jautājumus, vai ne?

Reizēm cilvēki no citām reliģijām mums jautā par mūsu ticību. Piemēram, jūsu draugs musulmanis uzdod jautājumus, kas saistīti ar Jēzus dievišķo dabu, tādus kā “kur Bībelē Jēzus saka, ka Viņš ir Dievs” vai arī “kāpēc jūs sakāt, ka ir viens Dievs, ja Trīsvienībā ir trīs personas”. Lai gan izklausās pēc provokatīviem jautājumiem, tomēr dziļa sirds vajadzība pēc Jēzus var būt patiesa un var liecināt par jautājuma uzdevēja dziļajām ilgām un tukšuma sajūtu. Mēs nezinām katra sirdi. Un mums tas arī nav jāzina. Mums vienkārši ir jākalpo citiem vislabākajā iespējamajā veidā, lai arī kādi būtu viņu dziļākie motīvi.

Izlasi Mt. 26:56, Ap. d. 17:11; 1. Kor. 15:3 un 2. Tim. 3:16. Kā šie panti palīdz mums saprast Jēzus atbildi rakstu mācītājam Lk. 10:26? _____

Reizēm mēs gribam atbildes, bet paši neieguldām darbu, lai tās atrastu. Jēzus teica: “Kā stāv rakstīts bauslībā? Kā tu tur lasi?” (Lk. 10:26) Jēzus norādīja uz ļoti svarīgu mācīšanās aspektu. Tā vietā, lai klausītos, ko citi runā, mums ir pašiem jālasa Raksti (Dieva Vārds). Atbildes tur jau ir, un Svētais Gars darbojas mūsu katra sirdī, lai iedvestu mūsos to, ko mums labāk darīt.

Dievs mums ir iedevis Savu Vārdu. Tajā mēs varam atrast visu patiesību, kas mums nepieciešama par to, kā vajadzētu dzīvot, kā izturēties pret citiem un kā mēs varam “mantot mūžīgo dzīvību”. Sava loma noteikti ir skolotājiem un mācītājiem, tomēr visas svarīgās patiesības mums jāmeklē Bībelē. “Tavs vārds ir manu kāju spīdekļi un gaišums uz maniem ceļiem.” (Ps. 119:105) Šis pants nav vienkārši dzeja. Tā ir svēta patiesība, kas norāda mums uz Dieva Vārdu un tā svarīgumu ticīgo cilvēku dzīvē.

Jēzus, Dieva Vārds miesā, vienmēr norādīja cilvēkiem uz Rakstīto Vārdu. Ko tam vajadzētu mums liecināt par to, cik svarīga ir Bībele un kāpēc mums ir jānoraida jebkurš filosofisks vai teoloģisks spriedelējums, kas mazina mūsu uzticību Bībelei?

Mantot mūžīgo dzīvību

Izlasi Lk. 10:27, 28. *Kāda bija rakstu mācītāja atbilde uz viņa paša jautājumu?* _____

Rakstu mācītājs bija uzdevis jautājumu un pats uz to arī atbildēja: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, [...] un savu tuvāko kā sevi pašu.” (Lk. 10:27)

Kāda bija Jēzus atbilde? Viņš teica: “Tu pareizi esi atbildējis.” (Lk. 10:28) Jēzus turpināja viņu izaicināt darīt kaut ko šajā ziņā, sakot: “Dari to, un tu dzīvoši.” (Lk. 10:28)

Lielākajai daļai ticīgo nav grūti sniegt pareizās atbildes attiecībā uz doktrīnām un ticību. Bet izaicinājums ir darīt to, kas ir pareizi, un sekot tam, kam tic. Daudzi cilvēki ies bojā, lai gan zina pietiekami, lai tiktu glābti, jo neklausā tam, ko zina. Tieši tik nopietns ir šis jautājums. Vienkārši zināt par Dieva un tuvākā mīlēšanu nav pietiekami. Tas ir arī jādara.

Izlasi Jēk. 2:17–22. *Kas šiem pantiem kopīgs ar to, ko Jēzus teica rakstu mācītājam?*

Ja mīlam Dievu, mēs lasīsim Viņa Vārdu, lūgsim, ievērosim baušļus un paklausīsim Viņa balsij “no visas savas sirds”. Ja es saku, ka mīlu citus, bet nerūpējos par citiem draudzē vai arī ignorēju citu vajadzības, kad ir iespēja palīdzēt, kāds labums tad no manas ticības? Kristietība nav tikai noteiktu ticības punktu apkopojums. Tas ir dzīvesveids.

“Ja brālis vai māsa ir kaili un tiem trūkst dienšķās barības, bet kāds no jums viņiem teiktu: ejiet ar mieru, sildieties un baudiet barību, – bet nedotu viņiem to, kas miesai vajadzīgs, ko tas palīdz?” (Jēk. 2:15, 16)

Cik ļoti tu rūpējies par citu labklājību? Cik veiksmīgi tu īsteno Pāvila vārdus –

“neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām” (Fil. 2:4)? Kā tu Dieva žēlastībā vari iemācīties vairāk rūpēties par citiem? _____

Mīlēt citus kā sevi pašu

Izlasi Mt. 22:37–40. Kā tas, ko Jēzus šeit saka, saskan ar Viņa atbildi rakstu mācītājam Lk. 10:27, 28? _____

Saskaņā ar Mt. 22:37–40 Jēzus ir skaidri pateicis, ka ticības izpausme ikdienas dzīvē ir atkarīga no šiem diviem baušļiem. Lk. 10:27, 28 skaidri pasaka – ja cilvēkam ir šīs divas lietas, tad viņam būs mūžīgā dzīvība.

“Mīlestība ir Dieva valdīšanas pamatprincips gan Debesīs, gan uz zemes, un tai vajadzētu būt arī kristieša rakstura pamatā. Vienīgi tas spēj palīdzēt cilvēkam palikt nelokāmam, un vienīgi tas dod spēku izturēt kārdinājumus un pārbaudījumus.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 49. lpp.)

Izlasi Gal. 5:14, Mihas 6:6–8 un 1. Jņ. 4:20, 21. Kā šie divi panti apstiprina to, ko teica Jēzus? _____

Saskaņā ar Pāvilu “visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu” (Gal. 5:14). Pāvilam mīlestība uz Dievu praktiskā veidā ir redzama tikai tad, kad šī mīlestība atklājas mūsu izturēšanās veidā. Kaut arī viņš apliecināja, ka “taisnais no ticības dzīvos” (Rom. 1:17), tomēr dzīvošana ticībā nav kaut kas tāds, kas ir apslēpts, nezināms vai neredzams citiem. Pāvils, Miha un Jānis skaidri pasaka – praktiskie darbi parāda mūsu apliecinātās ticības realitāti.

1. Kor. 13. nodaļā Pāvils ļoti spēcīgi apliecina – ja kāds saka, ka viņam ir daudz zināšanu vai ka viņš dara labus darbus, vai ka viņam ir liela ticība, vai arī viņš pat ir gatavs atdot dzīvību, bet viņam nav mīlestības, tad šis cilvēks ir kļuvis kā “skanošs varš un šķindošs zvārgulis” (1. Kor. 13:1).

Izlasi iepriekš citētos Elenas Vaitas vārdus. Ievēro, viņa saka, ka tikai mīlestībā cilvēki var palikt nelokāmi un izturēt kārdināšanas. Kā šī doma parāda, ka bauslis mīlēt nav glābšanās ar darbiem, bet drīzāk atklāj ticību, kas mums ir Jēzū? _____

Mūsdienu stāsts par labo samarieti

Uzslavējot rakstu mācītāju par pareizu atbildi, Jēzus teica: “Dari to, un tu dzīvoši.” (Lk. 10:28) Tādējādi Viņš pieskārs pašai cilvēka sirds būtībai. Sniegt pareizās atbildes rakstu mācītājam bija viegli, bet to īstenot bija grūtības gan pirms 2000 gadiem, gan mūsdienās. Rakstu mācītājs gribēja ievilināt Jēzu slazdā un parādīt savas zināšanas. Viņš uzdeva nākamo jautājumu: “Kurš ir mans tuvākais?” (Lk. 10:29)

Izlasi Lk. 10:30–37. Kā tu apkopotu, ko Jēzus gribēja pateikt ar šo stāstu? _____

Vai mums apkārt ir cilvēki, pret kuriem kāds izturas netaisnīgi? Vai mēs esam darījuši visu, lai viņiem palīdzētu?

Tā ir patiesība, ka reizēm mācītāji, vecaji un draudzes locekļi nepalīdz grūtībās nonākušajiem. Gadās, kad cilvēki no citām ticībām ir jaukāki nekā savējie. Kamēr mēs runājam par laipnību, tikmēr citi varbūt apmierina tās cilvēku vajadzības, ko mēs neapmierinām. Ja reiz mūsu ticība ir vērtība, tad mums ir jāaizsniiedz cilvēki un jāpalīdz tiem, kas ir grūtībās.

Jēzus noslēdza stāstu par labo samarieti, uzdodot jautājumu, kurš no trim patiešām bija tuvākais cilvēkam, kam bija vajadzīga palīdzība.

“Tā uz jautājumu: ‘Kurš ir mans tuvākais?’ tika atbildēts uz visiem laikiem. Kristus parādīja, ka mūsu tuvākais nenožīmē tikai kādu no draudzes vai ticības, pie kuras mēs piederam. Šeit nav nozīmes rasei, ādas krāsai vai sabiedriskajai šķīrai. Mūsu tuvākais ir katrs cilvēks, kam vajadzīga mūsu palīdzība. Mūsu tuvākais ir ikkatra ienaidnieka ievainotā un sasistā dvēsele. Mūsu tuvākais ir ikviens, kas pieder Dievam.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 503. lpp.)

IZAICINĀJUMS: sāk katru dienu lūgt par kādu, kas ir citāds nekā tu, vai arī par kādu, ko tu personīgi nepazīsti.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: izveido sarakstu ar vismaz trim paziņām, kas nav adventisti. Uzraksti viņu vajadzības (emocionālās, fiziskās, sociālās) un pārdomā, kā tu personīgi vari viņiem palīdzēt. Ko tu vari praktiski darīt viņu labā jau nākamnedēļ?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Labais samarietis” (497.–505. lpp.).

Mūsdienu pasaulē ir daudz izsalkušu, grūtībās nonākušu cilvēku un daudz tādu, kam ir nodarīts pāri. Tu vari paveikt savu daļu, lai arī cik tā izskatītos “maza”. Mēs neatrisināsīm visas pasaules problēmas pirms Jēzus atgriešanās. Mēs arī neesam bijuši aicināti to darīt. Bet līdz tam mūsu darbs var būt tik vienkāršs kā palīdzēt kādam, ko tu pazīsti un kam nepietiek ēdiena. Vai arī palīdzēt kādam draudzes loceklim, kas piedzīvo netaisnību, varbūt pat fanātismu, kas mūsdienu pasaulē joprojām ir reāla problēma.

“Šķīsta un neaptraipīta reliģija Tēva priekšā ir šī: “Bāreņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašus pasargāt no pasaules neaptraipītu.” (Jēk.1:27) Labie darbi ir augļi, kādus no mums prasa Kristus: laipni vārdi, devība, maīga trūkumcietēju, nabagu un apbēdināto ievērošana. Kad sirds jūt līdzī citām bēdu un mazdūšības nospiestām sirdīm, kad roku sniedz trūkumcietējiem, kad kailie tiek apģērbti, svešinieki laipni uzņemti jūsu viesistabā un atrod vietu arī jūsu sirdī, tad jums cieši blakus nostājas eņģeļi. Tādi darbi rod atbalsi Debesīs. Katrs taisnības, žēlastības un labvēlības darbs tur rada jauku melodiju. Tēvs no Sava troņa raugās uz cilvēkiem, kas dara šos žēlastības darbus un tos pieskaita Saviem vērtīgākajiem dārgumiem. “Un tie piederēs Man, saka Kungs Cebaots, tanī dienā, kad Es sakrāšu Savus dārgakmeņus.” (Mal. 3:17) Katru žēlastības darbu cietēju un trūcīgo labā vērtē kā Jēzum darītu. Palīdzot nabagiem, jūtot līdzī apbēdinātiem un apspiestiem un draudzīgi izturoties pret bāreņiem, jūs iestājaties ļoti tuvās radniecīgās attiecībās ar Jēzu.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 2. sēj., 25. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam pārliecināties, ka saprotam to, ka mīlēt Dievu un citus nav glābšana ar darbiem? Pārdomājot, kas ir Jēzus un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā pie krusta (sk. Fil. 2:5–8), kāpēc doma, ka mēs varam kaut ko darīt, lai nopelnītu glābšanu, ir tik liela kļūda? Kā mēs varam mācīties atšķirt darbu darīšanu glābšanas dēļ, kas ir tik liktenīga kļūda, no tā, kā mūsu dzīvē izpaužas glābšana, kas mums jau pieder Jēzū?

2. Kā mēs varam mācīties atzīt dažus no mantotajiem aizspriedumiem, kādi mums var būt pret tiem, kas atšķiras no mums?

3. Kādus vēl Bībeles pantus (neskaitot tos, kas bija šīs nedēļas tēmā) tu atrodi attiecībā uz vajadzību parādīt laipnību citiem, lai arī kas viņi būtu?